Mluvené Slovo skrze
Williama Branhama

FILADELFSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

kázáno 10. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA

Filadelfské období církve
10. 12. 1960
v Jeffersonville

Jeden bratr mi přinesl velký, ještě horký třešňový koláč. Řeknu vám, vyplatí se dát znamení. Že, bratře Neville? Tady to máte! Třešňové koláče mám nejraději. Je opravdu dobrý. S ním je to tak, jak jsem již mnohokrát říkal: Někdy při jídle narazíme na pecku. Proto ten koláč nezahodím, jen pecku. A na koláči si pochutnávám dál. Chtěl bych, abyste dělali totéž s touto zvěstí. Sledujte mé výklady. Jestliže najdete něco, co nemůžete hned strávit, potom nezahazujte všechno, ale odložte tu část, pecku, a koláč jezte dále. Tak to má být.

Máte rádi grilovaná kuřata? Skoro každý. Jestliže při jídle narazíte na kost, potom přece nevyhodíte celé kuře, ale jen kost. Je to tak? Odložíte kost a kuře sníte.

Jsme tak šťastni, neboť můžeme jíst pokrm, který nemá kosti nebo pecky. Je to mana plná nebeské chuti, která přišla z nebe.

Myslím, že to jednou řekl David: „Chutná to jako med ze skály." Jeden básník právě tak dosvědčil: „Je to med ze skály." Ó můj bratře, ochutnal jsem ho! Chutná to jako med ze skály. *„Je med ve skále, bratře ..."* Ano.

Víte, jednou jsem se ptal, co asi znamená „med ve skále" a myslel jsem si: „Možná, že jednou ve skále objevili včelí hnízdo". Když jsem se tím zabýval dále, dostalo se mi k tomu malé inspirace. Ne hned, ale později, když jsem zjistil, co dělají pastýři s ovcemi. Pochopil jsem tehdy, že je v tom souvislost. Víte, že naše těla jsou stvořena z prachu. Každá bytost zde vznikla z prachu.

Pastýři věděli, že ovcím prospívá vápenec. Když jim něco scházelo, byly nemocné nebo se jim nedařilo, pak je nechali lízat takový kámen. Jistě jste již viděli ovce takový kámen olizovat. Ale aby ty ovce přiměli k olizování kamene, natřeli ho medem. Ovce lízaly med a také tu skálu.

Zde máme plnou pastýřskou brašnu medu a natřeme ho na Skálu, ne na nějakou církev, ale na Skálu, Ježíše Krista. Vy, ovce to nyní olizujte a jistě budete hned uzdraveny. Všechna břemena hříchu odstoupí, jestliže se u té Skály občerstvíte. Více nemusíte dělat.

Dříve používali kameny k uzdravování. Než byla objevena očkovací vakcína proti vzteklině, užívali kámen, kterému se říkalo „kámen vztekliny". Jestliže byl někdo pokousán psem, který měl vzteklinu, ošetřili ho tímto zvláštním kamenem. Jestliže nemoc postiženého nebyla ještě příliš pokročilá, tak se uzdravil. Jinak ten postižený zemřel.

Tak je to také dnes. Nejhorší kousnutí, o kterém vím, není od psa, ale od ďábla. Ale proti tomu máme Kámen, Skálu spásy. Držte se jí. Pokud se jí pevně držíte, pak budete uzdravováni. Nikdy se jí nepouštějte a neodvracejte se. Pevně se toho držte a povede se vám dobře.

Nežli dnes večer přejdeme k naší lekci, povstaneme k modlitbě.

Nejsi ty sestrou Roberta Daughertyho? Ne, asi ne. Včera mne volala a žádala o modlitbu. Jsi jí podobná. Nevím, zda to jsi ty, ale včera večer jsem tě tu viděl.

Kdo by chtěl, abych vás vzpomněl před Bohem a Bůh se na vás rozpomenul?

Náš nebeský Otče, vedoucí zpěvu v Chicagu stále zpíval píseň: *„Rozpomeň se na mne, když ty slzy kanou."* Tak prosím i já, rozpomeň se nyní na mne. Chtěli bychom, aby ses na nás rozpomenul v této hodině smrti a během našeho života, Pane. Nepřipomínej si nás jako hříšníky, ne jako to, co jsme, ale chtěli bychom, abys na nás hleděl jako na vyznávající se křesťany, kteří přijali Ježíše Krista, Tvého Syna jako svého Spasitele, jako smíření za naše hříchy. Víme, že toto je jediná šance, kterou máme, jediná cesta, jediný prostředek pro spásu. Nemůže se to stát prostřednictvím kostela nebo organizace či mechanického zařízení, nýbrž skrze Ježíše Krista a jen skrze Něho samotného.

Přicházíme dnes večer v Jeho jménu a prosíme Tě, abys nám požehnal, zatímco jsme shromážděni, abychom bádali ve Tvém Slově a poznali, co jsi pro nás dnes večer připravil, abychom byli v duchovním těle vzděláni v živou církev; v církev, ve které můžeš bydlet a ve které se cítíš dobře. Zatímco putuješ mezi Svým lidem, řekl jsi, co máme dělat, a víš, že podle toho ihned jednáme.

Milujeme Tě, Otče, ale víme, že ještě nejsme v stavu, že bys skrze nás mohl mluvit, jak bys to chtěl, proto Tě prosíme, abys nás obřezal a všechno bláznivé, všechno tělesné, zbytečné od nás odřezal, abychom Ti byli cele posvěceni, abys nás mohl kdykoliv použít. Prosíme, nechť je to tak dnes večer, Otče, abys nás použil, k přinesení těchto vzácností Bible, aby svítily, aby lid viděl zrcadlení Krista v tomto mocném období. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Právě se zabýváme obdobími církve. Dnes večer probereme šesté a zítra je ukončíme. Od pondělka až do neděle probíráme každý večer jedno období. Dnes budeme hovořit o období Filadelfské církve. Vážně a z celého srdce věříme, že andělským zvěstovatelem tohoto církevního období byl John Wesley. Začalo roku 1750, kdy skončilo luteránské období a trvalo až asi do roku 1906. Potom to přešlo do Laodicie.

Je to období bratrské lásky, veliké období misií, období „otevřených dveří". Odměnou bylo stát se „sloupem v chrámě" a zjevení tří jmen: jména Božího, jména města Božího a nového jména Božího. To je zjevení, které bylo církvi v tom období dáno. Toto církevní období je popsáno ve Zj. 3, 7-13.

Každého večera jsme se maličko ohlédli, abychom si zopakovali jisté věci. První bylo období Efezské. Může někdo říci, kdo byl andělem, světlem, poslaným pro to období? – Pavel. Období Efezu trvalo od roku 55-170 po Kr. Zvolil jsem rok 55, protože Pavel tehdy podnikl misijní cestu, během níž založil sbor v Efezu a jiné sbory.

Druhým obdobím byla Smyrna. Ví ještě někdo z vás, kdo byl andělem té církve? Ireneus. To se rozpínalo od roku 170-312.

Třetí bylo období církve v Pergamonu. Kdo z vás ví, kdo byl zvěstovatelem tohoto sboru? Martin. To trvalo od roku 312-606.

Další období byla Tyatira. Kdo ví, kdo v tomto čase byl andělem-zvěstovatelem? Columba. To trvalo od roku 606-1520.

Další církevní období bylo Sardys. To jsme probrali včera večer. Přirozeně, že víte, kdo byl andělem. Martin Luther. To trvalo od roku 1520-1750.

Dnes večer se budeme zabývat Filadelfským církevním obdobím, jehož zvěstovatelem byl John Wesley. Trvalo od roku 1750-1906 a bylo to období bratrské lásky.

Zjistili jsme, že každý sbor vyjadřoval charakter odpovídajícího církevního období. Ukazovalo to, jaká bude církev a její charakteristické vlastnosti.

Včera večer jsme mluvili o Martinu Lutherovi.

Z těchto kázání se pořizují zvukové záznamy. Zabývám se jimi celý den. Ptáte se: „Potřebuješ celý den pro tu trochu dějepisu, jak to tu vykládáš?" Ne. O historických podrobnostech se bude pojednávat v knize. Důvod, proč vykládám tyto věci tady, je, abych vám je předal pod inspirací. Když jsme tu shromážděni, obdržíme tuto inspiraci společně. Historickou část mohu přečíst v knize. Tady ale očekávám inspiraci, kterou potom můžeme obdržet ze zvukových záznamů. V knize bude oboje: historické podrobnosti a také zjevení, které nám dal Duch svatý, zatímco zde jsme v nebeských místech shromážděni s Ježíšem Kristem. Věřím, že to bude vynikající pojednání o církevních obdobích. Pán nechť k tomu daruje Své požehnání.

Včera jsme zjistili, že Sardinské období církve v řečtině znamená „ti uniknuvší". Anglický překlad toho zní „smrt". Bylo to oboje: mrtvá a uniknuvší církev, neboť zemřela pod nejmocnější papežskou vládou středověku, toto období nazýváme „dobou temna". Kolem roku 1500 nebo 1520 dosáhlo křesťanství svého nejnižšího stavu, který kdy byl nebo bude, a to i v porovnání s Laodiceou.

Zde je něco pozoruhodného. Dobře si zapamatujte, že každé církevní období, které začalo, převzalo něco z toho předešlého, a sice po všechna období, neboť jedno období přecházelo do druhého. Jestliže současně pročítáte dějiny, pak to zjistíte. Jedno přechází do druhého. Nejprve se překrývají. Jakmile se jedno blíží svému konci, vystoupí anděl dalšího, aby církev zavedl zpět k víře, kterou ztratili. Tak to bylo vždycky.

Zamyslete se nad Judovým dopisem, poslední kapitolou před Zjevením. Juda nám adresoval napomenutí, „… abychom bojovali za víru, která byla jednou provždy předána svatým." Byl to

přechod od apoštolů ke Zjevení. Většina apoštolů již zemřela, odešli domů. Jeden byl v té době ještě živ. Byl to Jan, posvěcený, jemuž se dostalo zjevení skrze Anděla Páně, aby je sepsal.

Jedno zasahuje do druhého. Mám za to, že vás to napadlo, když jsem se o tom zmiňoval během výkladu a pozorovali jste to. To se vztahuje i na období v Sardis, období svatby. Až do Tyatiry nedosáhl kostel plné moci, ale v období Sardis došlo ke sjednocení.

Toto sjednocení zasahuje až do onoho období. Včera večer jste slyšeli, že Luther vystoupil, když církev „měla jméno, že žije, ale byla mrtvá" a pak se z nich stali ti „uniknuvší". To zahrnulo s sebou i kostel, který byl předtím mrtvý právě tak, jako malý zbytek, který byl v tomto období vyveden ven.

Dostaneme-li se dnes večer s Filadelfským obdobím církve k závěru, přejde to do počátku Laodicenského období. Zítra večer to ukončíme. Zjistíte, že v posledním čase anděl vystoupí až na konci času, aby církev napravil, protože opustili první lásku a v obdobích církve se tak daleko od Boha vzdálili. V době, kdy zazní zvěst, se uskuteční vytržení, aby církev-Nevěsta byla vzata domů. Tomu se nyní přibližujeme. Pochopili jste to? Anděl církve, zvěstovatel onoho období vystoupí a napraví je, protože ztratili první lásku a pokusí se zavést je zpátky.

Jak anděl-zvěstovatel je kárá opět dnes večer za to, co udělali, tak vystoupil v každém období. Tak zasahuje jedno období do druhého, jako při stoupání do schodů následuje jeden stupeň za druhým.

O zvěstovateli dnešního večera mám z dějin jen málo. John Wesley byl hvězdou tohoto období. Narodil se 17. 6. 1703 na faře v Epworthu, v Anglii. Byl patnáctým dítětem z devatenácti dětí, které měli John a Susanne Wesleyovi. Otec byl kazatelem, matka opravdu věřící žena. Přesto, že se musela starat o devatenáct dětí, nalezla navzdory svému pracovnímu vytížení dost času, aby své děti učila Bibli a dějiny a modlila se za ně. Tím se z těch hochů stalo to, čím byli. Velký skladatel písní Charles, Johnův bratr, zanechal světu několik inspirovaných písní, které máme.

John Wesley a jeho spolupracovník George Whitefield byli zakladateli hnutí posvěcení – metodistů. Šedesát let vstával John Wesley každé ráno ve 4 hodiny. To je věc, od které církev odbočila. Padesát let kázal již v 5 hodin ráno, když vstával ve 4 hodiny. Často kázal 2x až 4x denně. Mezi lidmi v Anglii se říká, že ročně urazil 4500 mil na koni, aby zvěstoval evangelium. Jde o anglické míle, které jsou delší než naše. Aby kázal evangelium!

Napsalo se o něm mnoho knih, aby ho pomluvili a posmívali se mu. Ale tyto knihy jsou dávno zapomenuty, právě tak jako jejich vydavatelé. Nemůžete nic podnikat proti Božímu dítěti a projít s tím. To jsou jen rány do vzduchoprázdna. Bůh je skrze to pronese.

Wesley byl nazván metodistou, kvůli metodám, které užíval. Říká se, že během svého života kázal více než 40 000 kázání! Pomyslete jen: 40 000 kázání! Brzy po jeho odchodu, v roce 1791 se ve světě rozšířila metodistická denominace a všude vznikly metodistické sbory. V té době působili muži jako Asbury a mnozí jiní.

Všimněte si pozdravu této církvi. Začneme 7. veršem, kde je osloven zvěstovatel Filadelfské církve. Pozdrav je určen pravé církvi utvořivší se uvnitř kostela, jenž si klade nárok být pravou církví.

Andělu pak Filadelfské církve piš: ...

Chtěl jsem zaměřit vaši pozornost na to, že jedno období přecházelo do druhého. Jestliže jste dávali pozor, jak ten anděl v přechodu k metodistickému období vystoupil, zjistíte, jak něco málo z Filadelfie přechází do církevního období Laodicenského, letničního období. Zítra večer půjde o letničního zvěstovatele, který přijde, aby je ostře káral, přesně tak, jako v Sardinském období (Lutherově období) zvěstovatel tomu období v přechodu vytýkal, že odpadli.

Bratrská láska! Bylo to veliké období misií. Svět ještě nikdy nezažil čas, ve kterém by vyšlo do světa tolik misionářů. To zasahovalo dokonce až do naší doby. Uplynulých sto padesát let bylo ve světových dějinách mimořádnou dobou, v níž misionáři s evangeliem vyšli do všech částí světa.

Pokud jde o písemné šíření evangelia prostřednictvím traktátů a knih, ty se dostaly do každého národa již dávno předtím. Vidíte, to dokazuje, že Ježíš o tom nemluvil. ON nikdy neřekl: „Jděte do celého světa a zřizujte biblické školy." Také nikdy neřekl: „Jděte do celého světa a rozdávejte literaturu."

Tyto věci jsou milé, ale Jeho pověření pro církev znělo: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium." Evangelium nespočívá jen ve slovech, ono přivádí Slovo k životu. Neboť hned potom Ježíš řekl: „Těm ale, kteří uvěří, budou následovat tato znamení a divy …" Vy víte o misijním pověření v Mar. 16, kde se říká: „Těm, kdo uvěří budou následovat tyto divy a znamení …" Jeho první pověření pro církev je napsáno v Mat. 10: „… nemocné uzdravujte, probouzejte mrtvé, malomocné očišťujte, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste obdrželi, zadarmo dávejte!" Jeho poslední odkaz církvi zněl: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všemu stvoření! Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdo ale neuvěří, bude zatracen. A těm, kteří věří, budou následovat tato znamení …." Není to zvláštní, že tuto část mnozí ignorují? „A" je spojka, která spojuje dvě věty. Mnozí kazatelé řeknou jen: „Jděte a kažte evangelium!" ON ale řekl: „Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, kdo ale nevěří, bude zatracen. A tato znamení budou následovat těm, kteří věří: Ve jménu Mém budou ďábly vyhánět, novými jazyky mluvit, jestliže budou hady vyhánět nebo něco jedovatého vypijí, neuškodí jim to; na nemocné budou ruce vzkládat a oni budou uzdraveni." To jsou znamení živého Boha, která jsou mezi lidem činná. Ó! Jak daleko? Do celého světa. Porozuměli jste tomu? Do celého světa.

Proto říkám, že letniční zvěst – ne letniční organizace, ale letniční zvěst – je jediná pravá zvěst od Boha. Přečtěte si Mar. 16, je-li to tam napsáno. Tam Ježíš přikázal Své církvi, jít do celého světa, zvěstovat evangelium a konat tato znamení: mluvit v jazycích, uzdravovat nemocné, působit divy. Kam až to mělo zasahovat? Do celého světa. Kolik lidí to mělo dosáhnout? Všechno stvoření. Celý čas až do konce, až do zničení. Budou tato znamení následovat jen této církvi? Těm, kteří věří v celém světě! Na celém světě, v celém stvoření jim budou následovat tato znamení. Ne jen tato generace, nýbrž těm, kteří věří. Je to tedy letniční církev. Vidíte to?

Dnes večer se budeme zabývat církevním obdobím Filadelfským. Tehdy byl celý svět evangelizován skrze misionáře a literaturu. Ježíš řekl: „Toto evangelium bude kázáno v celém světě všem národům na svědectví a potom teprve přijde konec." Kdyby tím mínil, že by se měla rozšiřovat literatura a vysílat misionáři, kteří by učili číst, psát a počítat, rozdávat traktáty a lidi vybízet k tomu, aby si podali ruce a věřili, že existuje jeden Bůh – jestliže to by bylo všechno, potom se měl Jeho návrat již dávno uskutečnit. To tedy ukazuje, co je evangeliem míněno. Pavel řekl: „Neboť naše zvěstování nespočívalo jen ve slovech, ale v síle a dokázání Ducha svatého …"

Když řekl Ježíš: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium," mínil tím: „Jděte do celého světa a demonstrujte to." Ó, to miluji! „Demonstrujte sílu evangelia!" Vezměte Slovo, to, co říká – ukažte lidem, co říká a potom jim to zvěstujte! Tak to má být. Tím to bude potvrzeno.

Ó, když mě navštívil vážený Morris Reedhead, prezident súdánské misie, největší misie na světě, řekl: „Bratře Branhame, jako baptista bys měl znát pravdu."

Odpověděl jsem: „Bible je pravda."

Na to mínil: „Co mají letniční?"

Odpověděl jsem: „Ducha svatého."

On řekl: „Ó, viděl jsem, jak demolovali a převraceli nábytek."

Dal jsem mu odpověď: „Ano. To jediné, co děláte, že se od nich distancujete a držíte se od nich dál. Oni mají dost páry, aby roztočili kola, takže se něco děje, ale vypouštějí ji skrze ventil. Kdyby tu páru usměrnili, pak by se děla znamení a divy. Ale oni nevědí, co s ní mají dělat a protože někam to jít musí, jednoduše ji vykřičí. Vidíš, tak uniká."

Raději bych ji chtěl vypustit, než zadržovat a nemít vůbec žádnou páru, která může unikat; vy také? Je to, jak to řekl ten starý muž: „Raději trochu prudkého ohně, než vůbec žádný oheň."

Potíž dnes spočívá v tom, že se pokoušíme oheň malovat, když říkáme: „Víte, tehdy o letnicích konali toto …" Co je platné někomu, kdo mrzne, ukazovat namalovaný oheň? Tím mu nepomůžeme. On potřebuje opravdový oheň. A jestliže existuje síla Boží, která způsobila, že letniční byli činní pro Pána, a děly se skrze ně divy a znamení, potom bude i dnes ten výsledek stejný, obdrží stejnou spásu a své svědectví zapečetí, jako to činili oni, jestliže jim nenamalujete jen obraz, ale nabídnete realitu. Ale vy jim ji musíte ukázat. Nesmíte to přiznávat jen dávno minulým generacím, ale též přítomným.

Dozvídáme se, že období bratrské lásky bylo veliké období misií. Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všemu stvoření! Těm, kteří uvěří, budou následovat tyto divy a znamení …"

Chtěl bych se zeptat, zdali jsme neprobírali Bibli a dějiny každý večer. V Bibli jsme četli, co Ježíš oznámil Janovi a z dějin jsme mohli dokázat, že se to stalo přesně tak. Proto jsem si udělal čas vyhledat, kdo byl služebník Boží, který vždy nesl dále tuto zvěst. A on vystoupil. Přišel, jak to říká Bible, aby se zvěst zachovala tak, jak byla na počátku. On ji nezfalšoval.

Mimoto jsme zjistili, že jednou skoro zhasla. To bylo temné období. ON zde hovoří o umírání atd. Ale potom zas přišlo trochu světla a síly, až se nakonec na závěr času uskuteční pravé letniční prožití a Nevěsta bude vzata vzhůru. Jakmile bude pryč, prolomí čas soužení. Toto veliké soužení přijde na celý svět.

Nyní k tomu velkému období misií a bratrské lásky. Chtěl bych jmenovat některé muže z tehdejší doby: John Wesley, George Whitefield, (žil kolem roku 1739); Charles G. Finney, Dwight Moody, William Carey, významný misionář, který odešel v roce 1773 do Indie; David Livingstone do Jižní Afriky. To je jen několik z těch významných mužů. Mám tu napsáno ještě mnoho jiných, kteří žili v čase bratrské lásky; černí, bílí, hnědí a žlutí. Všechny zdi byly strženy a tito muži vyšli na misijní pole. Plni bratrské lásky rozprostřeli své ruce do všech národů a ty dveře se otevřely, takže mohli vyjít. Také to bylo období otevřených dveří. Předtím by se to stát nemohlo, neboť římský papežský kostel všechno zavřel, takže nemohli vyjít. Ale v tom období se dveře otevřely, neboť On řekl: „Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené." V tomto období se otevřely mnohé dveře: dveře evangelia, dveře k misiím, dveře zpět ke Kristu. V tom čase se všechno otevřelo. Můžete vidět, co dělali. Ti bratři dokázali mocné dílo.

Po té hvězdě, Johnu Wesleyovi, který následoval po Sardinském období a probudil zbytek ze Sardinského období, vycházeli přes 150 let do celého světa velcí misionáři, jak tomu nebylo nikdy předtím. Jen si pomyslete, že každý národ pod nebem slyšel Slovo. To se stalo již před mnohými lety. Ale to nebylo to vlastní evangelium, nýbrž jen Slovo. „Litera usmrcuje, ale Duch obživuje."

Když jsem byl v Jižní Africe, viděl jsem z podia, že se jednoho shromáždění zúčastnily tisíce muslimů. Setkal jsem se s jedním misionářem, který mezi nimi působil. On řekl: „Ó, tato vzácná duše."

Tento muž mezi nimi prožil léta a přivedl ke Kristu jednoho muslima. Muslimové jsou spřízněni s Médo-Peršany, jejichž zákony byly neodvolatelné a nesměly být porušeny. Proto se říká: jednou muslimem, provždy muslimem.

Tato „jedna duše" o které ten bratr mluvil, byla v Pretorii, hlavním městě Jižní Afriky.

Odtamtud jsme cestovali dále do státu pomerančů, Transvaalu, potom dolů, do Kapského města, Bloemfontein, Grahamstown, East London a zpět do Johanesburgu, potom, co jsme opustili Kapské město a jeli jsme podél pobřeží. Poslední zastávka na naší trase byl Durban. Tam se shromáždilo mnoho domorodců. Asi sto padesát až dvě stě tisíc, mnozí z nich byli muslimové. Ta shromáždění se konala na druhém největším stadionu na světě, ještě větší než Churchill Down. Největší v Londýně. Zřídili tam ploty, kterými byly od sebe odděleny jednotlivé kmeny. Dohlíželo tam na ně 200-300 policistů, odebrali jim kopí a jiné zbraně, aby se do sebe nepustili, neboť v tom čase propukaly mezi nimi kmenové nepokoje. Seděli na zemi a dívali se na sebe. Jejich náčelníci byli přinášeni a ovíváni velikými vějíři. Z Rhodesie dokonce přijela královna ve zvláštním vlaku se 27 plnými vagóny lidí, chtěla se zúčastnit těchto shromáždění. Pán konal veliké věci. Staly se mocné divy a znamení.

Toho dne byl přítomen i Sydney Smith, durbanský starosta. Ptal jsem se ho: „Co to nosí tamten muž na krku?" Byl to barevný, jak bychom řekli my zde, tedy černoch. Jim jsem tam měl kázat. Mnozí z nich, jak muži tak ženy, neměli na sobě žádné oblečení. Ten muž měl s sebou svoji modlu a na krku řetěz. Ptal jsem se: „Co mají ty řetězy na krku znamenat?"

On odpověděl: „To jsou křesťané."

Ptal jsem se: „Křesťané s modlou v ruce?"

Tedy řekl: „Bratře Branhame, on pochází z kmene Songhai. Ovládám jejich jazyk. Zajedeme k němu, potom s ním budeš moci mluvit a říci mu, co bys rád. Zeptej se ho a já to přeložím."

Tedy jsem řekl: „Dobrý den, Thomas." Nazval jsem ho tak, protože jsem přišel na to, že by to bylo vhodné jméno. „Dobrý den, Thomas." Podíval se na mne. Ptal jsem se: „Jsi křesťan?"

„Ano", on byl křesťan.

Přirozeně, že mne neznal. Žádný z nich mne nikdy neviděl. Ptal jsem se dále: „Co děláš s touto modlou?"

Starosta překládal: „Nosil ji už jeho otec." Byl to jeho bůh.

Řekl jsem: „Když ji nosil tvůj otec, pak ji nemusíš přece nosit i ty. Jsi křesťan, neměl bys dělat něco takového."

On odpověděl: „Jednou sledoval jeho otce lev. On rozdělal malý oheň a vyslovil modlitbu nad modlou, kterou mu předříkal kouzelník a ta modla lva zahnala." Tam bývá mnoho lidí usmrceno zvířaty.

Řekl jsem: „Poslyš, to nebyla modlitba, kterou tě naučil kouzelník, lva zahnal oheň. Lvi se ohně bojí. Thomasi, jako křesťan bys něco takového neměl nosit. S tím bys neměl mít nic společného."

On odtušil: „Nu, jestliže Amoyah (neviditelná moc), náš Bůh, kterého nevidím, selže, potom pomůže toto." Amoyah znamená asi toto: „Síla jako vítr". Proto nosil oba symboly. Když nepomohl jeden, pak možná druhý. Tak vypadá síla křesťanství. Ó běda!

Ale to odpoledne sestoupil tam na stadionu na shromáždění Duch svatý a zjevil tajemství srdcí, poté, co jsem je poučil podle Písma.

K čemu bych potřeboval 15 minut, tam trvalo přes hodinu, neboť mě překládalo 15 překladatelů.

Jestliže jsem řekl: „Ježíš Kristus, Syn Boží …" pak to říkali tlumočníci jeden po druhém v různých jazycích. Musel jsem si poznamenat, co bylo naposledy řečeno, jinak bych to zapomněl, než to přeložil ten poslední.

Pak jsem jim řekl: „Misionáři vám vyprávěli o Ježíši, který přišel, aby vás zachránil." Mohli jsme pozorovat, jak se ty jednotlivé kmeny vzájemně prohlížely. Řekl jsem tedy: „To vám řekl misionář. Přečetl vám z této knihy také to, že On je veliký Uzdravovatel a že slíbil, že bude bydlet ve Svém lidu, až se vrátí? ON řekl: ‚Skutky, které jsem Já činil, budete i vy činit.‘ Všichni, kteří přijali Krista jako svého Spasitele, vy s vašimi řetězy, chtěli byste vidět, že Ježíš dnes sestoupí dolů, bude mezi lidmi putovat a činit to stejné jako tehdy, když putoval na zemi?"

To chtěli vidět všichni.

Pokračoval jsem: „Jestliže On učiní, že použije nás k činění toho stejného, co dělal On, když putoval zde na zemi, budete potom věřit Jeho Slovu?"

„Jistě."

Tam byli přece také muslimové. První nebo druhá osoba v modlitební řadě na podiu byla muslimská žena. Duch svatý mluvil. Řekl jsem té ženě: „Víš, že tě neznám, ani neumím tvoji řeč." To potvrdila. Mezi očima měla červenou tečku. Znamenalo to, že byla vzdělaná.

Mluvil jsem k ní dále: „Co se týká tvého uzdravení, nemohu to udělat já." A ptal jsem se jí: „Rozuměla jsi tomu, co jsem dnes odpoledne v kázání řekl?" Byla to Indka a odpověděla přes překladatele, že tomu rozuměla a četla Nový zákon. Také ona věřila v Boha. Oni jsou také semenem Abrahamovým. Přeložili mi, že věří v Boha a také že Mohamed je Jeho prorokem. My věříme, že Ježíš Kristus je Syn Boží. Ale bylo řečeno: „Ona věří v Boha."

Opětoval jsem: „Jestliže znáš Starý zákon a víš, co Bůh dříve skrze lidi konal, pak musíš uznat, že Ježíš, nazývaný ‚Kristus‘ byl Bůh-Prorok. Oni Ho zabili. Vy tomu nevěříte, neboť vaši kněží vás učí, že nebyl zabit a že Mohamed se posadil na bílého koně a byl vyzdvižen vzhůru. Tomu věříte, ale podle Nového zákona Ježíš zemřel, vstal opět z mrtvých a seslal Svého Ducha na církev." Jen tak je můžete přesvědčit. Je to přesně to, k čemu mohamedáni vyzvali Billy Grahama. Přesně tak, tímto faktem.

Pokračoval jsem: „Mohamed vám žádné zaslíbení nedal, ale Ježíš dal zaslíbení, že budeme činit stejné skutky, které činil On. Jak víš, řekl v Jan 5, 19: ‚Já nečiním nic, než to, co vidím Otce činit.‘ – Jestliže tedy Pán Ježíš přijde a mně ukáže tvoji těžkost nebo to, pro co jsi zde a oznámí ti, co s

tebou bude, co bylo v tvé minulosti a co se týká tvé budoucnosti – jestliže zná tvoji minulost, pak jistě budeš moci věřit tomu, co řekne o tvé budoucnosti."

Odpověděla přes tlumočníka: „To souhlasí."

Řekl jsem: „Pak nechť On to nyní udělá."

Všichni muslimové povstali, aby viděli, co by se mělo stát. Když jí Duch svatý řekl: „Tvůj muž je malý, korpulentní a má černý knír. Před třemi dny jsi byla u lékaře. Máte dvě děti. Lékař tě prohlédl a zjistil, že máš cistu na děloze," tedy sklonila hlavu, hleděla k zemi a řekla: „To je pravda."

Mluvil jsem dále: „Četla jsi Nový zákon. Je toto srovnatelné s událostí, kdy Ježíš Kristus mluvil s ženou u studny?"

„Ano, bezpodmínečně."

Ptal jsem se: „Proč jsi přišla za mnou, křesťanem?" Proč jsi nešla za svým muslimským prorokem?"

Odpověděla: „Protože věřím, že mi můžeš pomoci."

Odvětil jsem: „Nemohu ti pomoci, ale jestliže přijmeš Ježíše, který je nyní zde, který zná tvůj život a ví o tobě všechno, pak ti pomůže On."

Ona odpověděla: „Přijímám Ježíše jako Svého Spasitele."

Tím se to stalo. To to bylo! To odpoledne přišlo 10 000 muslimů ke Kristu. Během asi 30 let na misijním poli byl získán jeden skrze literaturu – zde skrze obživené evangelium k tomu přišlo v pěti minutách 10 000! Bůh nám nikdy nepřikázal stavět kostely, školy a nemocnice. To je dobré. Bůh ví, že je potřebujeme. Je to v Jeho plánu. Ale pověření církvi zní: „Kažte evangelium!" My ale rozdáváme traktáty a vydáváme písemnosti od Asburyho atd. Bůh žehnej tyto lidi v těch metodistických fakultách ve Wilmore v Kentucky. Mám za to, že je to jedno z nejlepších a nejduchovnějších míst světa v této době. Jsou to milí lidé.

Když jsem opustil Rhodesii – nepamatuji si již jméno toho města. Billy, víš to ještě? Salisbury, ano. New Salisbury. On je moje paměť (Billy). Tam na letišti jsem spatřil mladého muže a tři mladé dívky s americkými pasy, kteří chtěli letět stejným letadlem. Šel jsem k nim a oslovil jsem je: „Vidím, že máte americké pasy."

On mínil: „Ó, mluvíte anglicky."

„Ano, jsem Američan", odpověděl jsem.

Řekl: „To je prima."

Ptal jsem se: „Cestujete?"

„Ne", odpověděl, „jsme misionáři."

Řekl jsem: „Ó, jak pěkné! Raduji se, že jsme se potkali. Odkud přicházíte? Z jakého jste sboru nebo organizace? Nebo jste nezávislí?"

On odvětil: „Jsme metodisté z Wilmore, Kentucky."

Řekl jsem: „To je skoro v mém sousedství."

Tedy mínil: „Nejsi náhodou bratr Branham, který tu má nyní být?"

Odpověděl jsem: „Ale ano. Tak to je." Na místě byl vyléčen a již neřekl nic. Viděl jsem, jaký měl postoj. Díval se na ty dívky a ony na něho. Řekl jsem: „Okamžik, můj chlapče." Byl ještě mladý a ty dívky také. Řekl jsem: „Vždyť jste křesťané a na tomto podkladě bych s vámi chtěl mluvit. Přece máme stejný velký cíl. Chtěl bych vám dívkám a tobě, mladý muži, ve jménu Pána Ježíše položit otázku: „Vy říkáte, že jste tu již dva roky. Můžete ukázat svým prstem na jedinou duši, kterou jste získali pro Pána? Jednu duši?" Nemohli. Ani jedinou duši!

Řekl jsem dále: „Nechtěl bych zraňovat vaše city. Vážím si toho, co děláte. Ale vy, děvčata, byste měla raději pomáhat svým maminkám mýt nádobí. Tady nemáte vůbec co hledat."

Nikdo nemá právo jít na misijní pole, jedině, že by obdržel Ducha svatého, jeho kázání by následovalo dokázání síly, neboť to je to jediné, čím jsou lidé uchopeni. Vidíte, co všechno se dnes rozmohlo. Vychází to jen z toho, že jste nekázali pravé evangelium. Oni jim dali Slovo jen jako literu a co z toho potom bylo? Potomci těch „uniknuvších" v době Luthera. Tehdy byl světu darován tisk a tak byla Bible zpřístupněna všem.

Proberme nyní toto velké období. Začneme pozdravením v 7. verši:

Andělu pak Filadelfské církve piš: Toto praví ten svatý a pravý, který má klíč Davidův, který otvírá a žádný nezavírá a zavírá, žádný pak neotvírá …

Jaký výrok! Že? Hned se k tomu ještě vrátím, neboť to patří k tomu co zde v Písmu následuje:

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené. A žádný jich nemůže zavříti. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.

Dejte pozor, co následovalo velikému misijnímu hnutí bratrské lásky, která národy uchvátila. Nesli, co měli, literaturu a tomu podobné, do různých částí světa. Proti tomu nelze nic namítat. Ale kostely a denominace sáhly zpět po vzdělání a skutcích. Vrátily se do toho zpět.

Potom, co byla založena velká denominace, dal Ježíš „otevřené dveře". Po času Wesleye byl založen metodistický kostel, zapustil na zemi kořeny, rostl a stal se velkým kostelem, že je dnes jedním z největších protestantských kostelů. V té době, kdy se to odehrávalo, dal Ježíš církvi „otevřené dveře", než vešli do Laodicenského období. Řekl jsem to proto, abyste rozuměli, co míním tím „jedno přechází do druhého". Přechází to z období misijního do toho otevřených dveří. ON jim řekl, že má klíč Davidův atd., ale potom říká, že dal církvi otevřené dveře. Po misijním období, po Whitefieldovi, Finneym, Sankeym, Moodym, který byl jedním z posledních, přišel dolů On, aby dal církvi otevřené dveře. Tady nyní musíme dávat pozor. To se stalo v přechodu z Filadelfského období do Laodicenského.

Ježíš je ty dveře! Otevřete se mnou Jan 10. Chceme to dokázat, abychom si tím mohli být jisti, aby tomu mnozí věří. Jinak by někdo mohl namítat: „To jen tak říkáš." Proto bych chtěl číst Jan 10, 7: *Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovcí.* To znamená: Zpět k těm požehnáním. Jak se dostaneme do Krista? Co On je? Dveře pro stádo. Často jsem se ptal, jak On, jako člověk, může být dveřmi. Ve východních zemích jsem na to dostal odpověď. Pozoroval jsem jak pastýř večer zahání ovce do chléva. Potom je spočítá, aby se přesvědčil, jsou-li vevnitř všechny. Nakonec se sám položí do vchodu. Nic k těm ovcím nemůže a také žádná nemůže ven, aniž by přešla přes něho. Tak je Ježíš dveřmi pro ovce.

Jeli jsme anglickým džípem, když městem táhli pastýři. Náhle jsme zaslechli ostrý hvizd a všichni šlápli na brzdy. Myslel jsem si: „Co se děje?" Byl to pastýř, který tím místem procházel s ovcemi.

Na východě to není jako tady. Tam se vyloží zboží na trhu. Jablka, hrušky, hrozny a každý druh ovoce se tam vystaví na stolcích na kupy. Každý trhovec se vás snaží přemluvit ke koupi právě jeho ovoce.

Ten ovčák šel hlavní ulicí. Řekl jsem: „Bratře, teď bude pěkná mela. Musím se tam postavit a pozorovat to."

Bratr, který mne doprovázel, řekl: „Budeš překvapen, bratře Branhame. Jen to sleduj!" Všechno se zastavilo. Pastýř šel dále. Každá ovce šla za ním. Jakmile jen trochu pozměnil směr, tak to udělala i ovce za ním a potom ta další a zase ta další. Každá ovce mu přesně následovala.

Právě tak i my následujeme našeho Pastýře. Ano! On šel středem k cíli na konci ulice. Ovce šly za ním jako věrný pes. Viděly ty pochoutky po stranách, ale šly za pastýřem. Ó, to se mi líbilo! Řekl jsem: „Ó bratře, přál bych si mluvit jejich řečí, pak bych tady mohl kázat."

Tady to je! Neustoupily ani napravo ani nalevo, ale následovaly pastýře.

To dělala pravá církev během celé té doby. Ona následovala Pastýře, Ducha svatého, který nás vede k věčnému životu. Neodvrátila se, protože tam byl veliký kvetoucí sbor a mnozí doktoři a tomu podobní, následovala Pastýře. Kamkoli jde Pastýř, ovce Ho následují. „Mé ovce slyší Můj hlas, cizího nebudou následovat." Pastýř zná mečení ovcí a jejich chování.

Když jsme se dostali ven z města, viděl jsem něco úžasného: na jedné pastvině byli muži s osly, kravami, prasaty, ovcemi, kozami atd. Ptal jsem se: „Co jsou zač tito muži?"

On odpověděl: „Pastýři."

Ptal jsem se dál: „Pastýř pase osly?"

Odpověděl: „Ano."

Pokračoval jsem: „Myslel jsem, že pastýř hlídá jen ovce."

„Ne", řekl, „pastýř je ten, kdo pase zvířata, hlídá dobytek. Ve vaší zemi jim říkají kovbojové."

„Ó", řekl jsem, „teď to chápu. To je hlídač dobytka!"

„Ano."

„Hlídá stádo."

„Tak je to." Potom řekl: „Večer zažiješ něco, co tě přemůže. Jako kazatele tě bude zajímat, co ti nyní budu vyprávět. Je to tak, že on pase všechno, vodí je a dává pozor, aby se jim dostalo dobré potravy. Ale když přijde večer, mezky, osly, velbloudy opustí a nechá je všechny na poli. Ale ovce sežene do houfu a zavede je do ovčince."

Já jsem řekl: „Ó Pane, cokoli činíš, udělej ze mne ovci. Až přijde večer, chtěl bych být v ovčinci. Chtěl bych vejít dveřmi, jak je psáno u Jana 10, 7." ON řekl: *Já jsem dveře ovcí. Všichni, kolikž jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce. Já jsem dveře. Skrze mne vešel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.*

„JÁ jsem církvi mezi Filadelfií a Laodiceou dal otevřené dveře." Ó, pochopili jste to nyní? Jste duchem přítomni? Nyní pozorně naslouchejte; to je nádherné. Říkám vám, že to je jako med ve skále, když ty vzácnosti vyneseme ven a necháme je zářit. „JÁ jsem dveřmi ovčince." Které dveře tedy byly před ně postaveny?

Připomeňme si ještě jednou: během velkého misijního období metodistů pronikla zvěst o posvěcení celou zemí. Luther přinesl ospravedlnění. Wesley vystoupil se zvěstí posvěcení. Na konci období metodistů zapustili kořeny a stali se velikou organizací.

Slyšte tedy! To je pozoruhodné. Může mi někdo dějinami vyvrátit, že Bůh vždycky vzbudil církev jako tehdy o letnicích mimo organizaci a v okamžiku, ve kterém se stala organizací, zemřela a již nikdy se neprobudila? Počet členů narůstal, ale probuzení již nikdy neměli. Ani Lutherovo probuzení, ani metodistů se nevrátilo; právě tak, jako se nezopakuje letniční probuzení. Ne. Udělali z toho organizace, ale Bůh v těch obdobích říká, že „učení Nikolaitů" nenávidí.

Myslete na to, že tohle není proti nikomu namířeno. Všude nalezneme dobré lidi. Boží ovce se nalézají mezi nimi. To je pravda. Metodisté, baptisté nebo cokoli jsou, jsou Božím lidem, jestliže jsou znovuzrozeni z Ducha Božího. Patří k lidu Božímu, ale organizace je pevně drží. Přinesou své doporučující listy od metodistů k baptistům, odtamtud ke Campbellitům atd., až jsou úplně opotřebovaní.

Bylo to, jakoby Pán na konci tohoto období řekl: „JÁ jsem dveře ovčího stáda." Jaké dveře byly Ježíšem mezi oběma obdobími otevřeny? Kolem roku 1906, když se období metodistů chýlilo ke konci a Dwight Moody a ostatní již zemřeli, si razil Duch svatý cestu a sestoupil na lidi, takže mluvili v jazycích a do církve se vrátily dary. To bylo kolem roku 1906.

Co se stalo potom? Nejprve zorganizovali „generální koncil", z čehož později vznikl sbor „Assemblies of God". Ta církev přešla plynule do druhé. Co se stalo potom? ON dal otevřené dveře. Přečteme si to ještě jednou. Budu opakovat slovo za slovem, co On zde říká:

Vím skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádný jich nemůže zavříti …

Otevřené dveře. Co to bylo? Bylo to zjevení božství Ježíše Krista – že není druhou osobou v trojjedinosti, nýbrž Bůh sám, který se stal masitým tělem a bydlí mezi námi.

Prosím, dejte pozor! Budeme číst ještě trochu dále.

Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřels jména mého.

Zde se poprvé mluví o Jeho jménu, potom, co se v dřívějším období ztratilo. U Luthera se jednalo o jméno, že žije, ale ještě byl mrtvý, totiž s formulí „Otec, Syn a Duch svatý". Mezi oběma obdobími nyní zase vychází jméno *Ježíš*, „otevřené dveře".

Je to zjevení toho, co On byl, zjevení Svého božství. Tak se zjevil prvnímu období církve. Dávejte pozor! Jan Ho viděl uprostřed sedmi zlatých svícnů s rozpaženýma rukama. Zde je první, druhý, třetí, čtvrtý, pátý, šestý a sedmý svícen a On má Své ruce rozpažené tak, že vzniká tvar kříže. ON říká: „JÁ jsem Alfa a Omega." Jinými slovy: „JÁ jsem ten Nejvyšší na počátku a ten Nejvyšší na konci." Světlo vychází na východě a zapadá na západě. Mezitím leží pochmurný, trudný čas. Ale „večer bude světlo". Stejná síla evangelia, která vyšla na východní straně, svítila, až dorazila na západ – Alfa a Omega. „JÁ jsem začátek a konec." V Jeho ruce! Pochopili jste to?

Co On udělal v první kapitole Zjevení? Zjevil první církvi, té v Efezu, Své božství. Dejte nyní pozor! Každé církvi, jak přicházely jedna po druhé, zjevil Své božství ve znádherněné podobě, ale v této poslední je tím Z, a zjevuje se zase jako na počátku. „První a Poslední." V prvním a posledním období. ON řekl: *Já jsem první a poslední.*

Ptáte se: „Jak se to stalo? Kdo to vytvořil?" Bylo to zjevení. Mnozí z vás je obdrželi. Nyní něco řeknu. Hleďte, celá Jeho církev je vybudována na Božím zjevení Jeho samého. Souhlasí to? Jestliže tomu nevěříte, přečtěme si Mat. 16, 18. Potom uvidíte, že celé zjevení je založeno na Něm samotném.

Jeho celá církev je zbudována na zjevení o Něm samotném. Začneme 13. veršem:

Přišel pak Ježíš do krajin Cesaree Filipovy, otázal se učedníků svých, řka: Kým praví lidé býti mne Syna člověka?"

Dejte pozor, zde Ježíš poprvé mluví k církvi sám o Sobě a ve Zjevení mluví naposledy. A oni řekli: *Někteří Janem Křtitelem, jiní pak Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků. I dí jim: Vy pak* (celá skupina) *kým mne býti pravíte? I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův; nebo tělo a krev nezjevilo tobě, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.*

Ó! „To jsi se nenaučil v semináři. Neexistuje možnost to získat, Šimone, synu Jonášův, jen prostřednictvím duchovního zjevení. Bylo ti zjeveno z nebe, že Já to jsem." Ježíš také řekl: „Jestliže nevěříte, že Já to jsem, zemřete ve svém hříchu. JÁ to jsem."

I já pravím tobě, že jsi ty Petr, a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné nepřemohou ji.

Co je to? Duchovní! Duchovní! Duchovní pravda. Slovo Páně!

Zjistili jsme, že Bůh dal církvi v posledních dnech toto mocné zjevení, když mezi těmi posledními obdobími zjevil „otevřené dveře". Nebylo to v Laodicenském období, ani ve Filadelfském ale mezi nimi, v přechodu. Hned to dokáži, abyste tomu porozuměli. Postavíme to tak jasně, že to jednoduše budete muset vidět, jestliže to chcete vidět.

ON vybudoval Svou církev na zjevení Sebe sama. Kolik vás ví, že je to pravda? Vybudoval církev na zjevení o Sobě samém. Co zde nyní řekl?

... a žádný jich nemůže zavříti.

Vím tvé skutky. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené ...

Co jsou ty otevřené dveře? Zjevení vyvýšeného božství Ježíše Krista. Co řekl v prvním období Své církvi? „JÁ to jsem, který jsem, který jsem byl a který přijde. Jsem První a Poslední, ten Všemohoucí." Na počátku Své božství třikrát dosvědčil Své církvi. Než přešel k poslednímu období církve, řekl: *Postavil jsem před tebou dveře otevřené.* Chcete-li vidět zjevení, na kterém buduje Svoji církev, tady to je. Jediná možnost, jak může přijmout Svoji církev je, že ji zavede zpět ke zjevení toho, co On je.

Vidíte, když Bůh uzavřel s Abrahamem smlouvu, zeptal se: „Jak se tyto věci stanou? Jsem starý a dědicem mého majetku se stane Eliezer z Damašku. Jsem starý. TY jsi mi zaslíbil syna, ale jak se to má stát?" Upadl do hlubokého spánku, jako každý jiný člověk – jako mrtvý. Potom viděl něco jako kouřící pec. Vždyť každý hříšník si zasloužil, aby šel do pekla. Abraham zabil krávu, skopce, kozu, hrdličku a mladého holuba. Holuba a hrdličku nerozdělil. Potom mezi těmi rozdělenými kusy masa prošlo bílé světlo. Tak Pán uzavřel smlouvu s Abrahamem.

Je-li tady nějaký Japonec, ten ví, jak se uzavírají smlouvy u nich. Posypou se solí. Nádoba se solí je připravena již v době smlouvání. „Uděláš to a to?" „Ano, tohle udělám." Uzavřou smlouvu, vezmou trochu soli a jeden druhého jí posypou, neboť solí se konzervuje. Co je posolené, to vydrží. Posypou se vzájemně solí a tak potvrdí svoji smlouvu.

Uzavírá-li se smlouva zde v Americe, dohodnou se na jistých věcech a stvrdí to stiskem ruky. Tím je smlouva platná.

V Orientu se za časů Abrahamových sepsala smlouva a zabilo se zvíře. Potom zvíře bylo rozpůleno, oni se postavili mezi ty půlky a sepsanou smlouvu roztrhli na dvě poloviny. Každý si vzal jednu část smlouvy a přísahali, že pokud jedna strana smlouvu poruší, má s ní být naloženo

jako s tím zvířetem. Tuto smlouvu nebylo možné padělat, neboť ty dva kusy se k sobě musely přesně hodit.

Co chtěl Bůh Abrahamovi dopředu ukázat? Že Své semeno, totiž Ježíše, který přijde skrze Izáka, zavede na Golgatu a tam Je rozdělí. Duch byl vzat z těla. Tělo bylo probuzeno a posazeno na pravici majestátu. A Duch svatý přišel zpět na církev. Bůh smlouvu uzavřel tím, že Ho rozdělil: My máme toho Ducha a On tělo. Při sjednocení bude Duch, který je v nás, s Ním jako Nevěsta sjednocen. Amen. Na to nemá žádná denominace nárok. Ne. Ona je čistá a nesmíchaná, narozená z Ducha svatého; jinak nic. To je ta smlouva.

Tak jsme tedy zjistili, že On řekl: *Postavil jsem před tebou dveře otevřené.* Je jedno, kolik lidmi založených organizací nebo denominací přijde: ani brány pekla ty dveře zavřít nemohou. Je jen jedna možnost, jak mít na tom účast. K tomu nemůžeme přistoupit, do toho se musíte narodit. To souhlasí. Zvěst o božství a křtu na jméno Ježíše Krista nemůže nikdo zadržet. Brány pekelné ji nepřemohou.

Ptáte se: „Jak víš, že je to správné?" Přesně to souhlasí se Slovem a proto proti tomu nemůže nikdo vyjít. Je to Slovo. V něm není jediné místo, kde by byl někdo pokřtěn „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého". Ten velký apoštol Pavel, anděl Efezského církevního období, přikázal, aby všichni, kteří ještě vůbec nebyli pokřtěni anebo ne takto, aby se nechali pokřtít **na jméno Ježíše Krista.** Řekl také: **„I kdyby anděl s nebe vám jiné evangelium kázal, nechť je zlořečený!"**

Nyní můžete vidět, jakou zvěst přinese anděl v těchto posledních dnech, až vystoupí. My bychom se na to rádi připravili. Ale říkám vám, že když přijde, bude kázat křest na jméno Ježíše Krista. Jestliže tomu nevěříte, pak přijďte zítra večer a dejte mi možnost to dokázat Písmem. Jistě to udělá. Provede obřízku srdce, stanou se Boží znamení a divy, jak to bylo o letnicích. **Pravé původní letniční požehnání se vrátí zpět k malému zbytku, aby je nesli dále.** Smlouva bude přesně taková, jako tehdy, když byla roztržena na dva kusy. Ó, já Ho miluji. Jsem tak šťasten! Nejsem schopen to přesně vyjádřit. Jsem tak rád, že mohu říci, že jsem jedním z nich! Jsem tak rád!

Přál bych si, aby tak byli všichni moji bratři. Přál bych si, že bych mohl svým bratrům a sestrám, svým drahým přátelům v celém světě, tuto mocnou věc objasnit. Byl bych k tomu připraven dnes večer. Bůh to ví. Mám vychovávat malého syna, Josefa. Mám dvě dcery, Sáru a Rebeku a milou ženu, kterou nenechávám rád samotnou. Ale kdybych věděl, že moji bratři, lidé na celém světě, které znám, to přijmou a uvěří tomu a byli by naplněni Duchem svatým, pak bych byl připraven okamžitě jít. Jistě. Jestliže je mírně oslovujete, mají dojem, že na ně chcete něco vložit. Platí jen jedno, co musí být činěno: Držet se Slova a pořádně je zapustit. To souhlasí. Držte se toho. Ó, jak Ho miluji!

Zjevení Jeho samého, Jeho božství. Co udělal? Stále se k tomu musím vracet. ON to zjevil církvi v Efezu. Je to tak? To bylo, když to světlo, světlo Kristovo, na počátku vyšlo a svítilo. Období Ducha svatého začalo církevním obdobím v Efezu. Prorok řekl, že přijde den, ve kterém nebude den ani noc, ale večer bude světlo. (Zach. 14, 7). Vidíte? Zamračený den, s organizacemi a pod. Ale později, v posledních dnech, dal On otevřené dveře. Ježíš řekl: „JÁ jsem dveře."

Slyšeli jste Ho říkat: „JÁ jsem cesta, pravda i život. JÁ jsem dveře a světlo"? Víte, že řekl: „Úzká je cesta a úzká je brána."? Pozorovali jste způsob napsání slova ‚strait' (úzká)? Toto slovo má v angličtině něco společného s vodou. Píše-li se ale ‚stright', pak to znamená ‚přímá'. Mohlo by se tedy také říci: voda je branou, a úzká je cesta. Co by potom byla ta voda? Brána, dveře. Ve jménu Pána Ježíše Krista vede cesta – skrze vodu. Těsná je brána a úzká je cesta. Voda je branou, kterou ve **jménu Pána Ježíše Krista** vejdeme.

Pokání čiňte a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a (s pohledem na Golgatu) *přijmete dar Ducha svatého. Vám zajisté zaslíbení to platí a synům vašim ...* Někteří říkají, že to bylo jen pro apoštoly *... i všechněm, kteří ještě daleko jsou, kterékoli povolal by Pán Bůh náš.* Tak je to. *... kterékoli povolal by Pán Bůh náš.* To zaslíbení platí pro každého, kdo ten recept užije. Jistě.

Neříkejte: „Dostanu se tam jinak."

Byl jednou jeden, který se proplížil kolem a dostal se dovnitř jinou cestou. Věděli jste to? Máte to? Četli jste to podobenství? Někdo se dostal dovnitř jiným způsobem. Zítra na to navážeme a budeme hovořit o svatební večeři. Potom se také dostaneme k tomu, jak přišel na svatební večeři onen muž. Chtěl jsem to říci nyní, ale odložím to.

„Těsná je brána a úzká cesta." Voda je branou, přístup k Bohu Pánu.

„Postavil jsem před tebou dveře otevřené. JÁ mám ty klíče. Jsem ten Jediný, který otvírá, Jediný, kdo může dát zjevení. JÁ mám klíče." Souhlasí to?

„Nikdo ke Mně nemůže přijít, jestliže ho Otec netáhne. Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně."

Nikdo nemůže být zachráněn, jen skrze Ježíše Krista samotného. Ne skrze nějaký sbor nebo organizaci, ne skrze kněze nebo papeže, ale jen skrze Ježíše Krista. ON má klíč. ON je jediný, kdo je mocen to učinit. Jaký klíč má? Klíč Davidův. V Tisíciletém království, které leží před námi, bude sedět na trůnu Davidově. „JÁ mám klíč Davidův. JÁ otvírám dveře a nikdo je nemůže zamknout. Nikdo kromě Mne neotvírá a nikdo kromě Mne nezamyká."

Jak to může být? Jak může někdo vědět, že On je Kristus? Jen, když On sám se tomu dotyčnému zjeví. Vidíte, On se zjevuje sám. ON má klíč. Může otevřít nebo také ne. **„JÁ mám klíč ke dveřím. JÁ jsem dveře. JÁ jsem cesta. JÁ jsem pravda. JÁ jsem světlo. Ó, Já jsem Alfa a Omega, Já jsem První a Poslední. JÁ jsem Otec, Já jsem Syn, Já jsem Duch svatý."** JÁ JSEM! Ne, „Já jsem byl" nebo „budu". „JÁ JSEM ten, který JSEM!" Všechno ve všem. „JÁ jsem" ne „byl jsem" nebo „budu". „JÁ JSEM" znamená „přítomně žijící na všechny věky." Vidíte, „JÁ JSEM! – JÁ jsem byl vždycky a stále budu. JÁ jsem nyní, co jsem byl vždy a vždy budu." ON je ten „JÁ JSEM".

„JÁ mám klíč Davidův pro království. Nikdo nemůže zamknout." Sedmý verš svědčí o tom, že On má klíč Davidův a nikdo nemůže zamknout.

Podívejme se nyní rychle, co tam ještě stojí.

Nebo ač máš nevelikou moc …

Této malé skupině řekl: „Máš jen malou moc." Co to znamená? „Jako člověk, který byl mrtvý a zase ožije, přijde trochu k sobě, tak jste vyšli z těch starých mrtvých ustanovení víry a všeho ostatního, probudili jste se trochu k životu, otřásli jste se a probrali se."

„Nebo ač máš nevelikou moc, ale Já jsem před tebe postavil dveře otevřené."

Jakmile vyšli z papežství, z luteránství, z metodismu a ze všech ostatních věcí, řekl On: „Já jsem před tebou postavil dveře otevřené … sice máš malou moc; co s ní uděláš?" Ony jsou před tebou. Buď můžeš vejít nebo vyjít, cokoli bys chtěl. Před tebe jsou postaveny dveře. „Máš jen malou moc, právě jsi se probudil k životu a vešel jsi."

Tak to bylo s církví na počátku.

Dejte pozor, na konci Laodicenského církevního období jsou zmiňovány opět skutky. Chtěl bych vám to ukázat, abyste poznali, že tím byla míněna církev mezi těmi obdobími. Jestliže se dostaneme k Laodicenskému církevnímu období, je na jeho konci rovněž řečeno: *Znám tvé skutky.* Co to bylo? Jednalo se o skutky a satanův trůn. Co byl trůn satanův? Vidíte, zase to směřuje do denominace.

Vy „Assemblies of God" a „Pentecostal Oneness" a „Church of God" (tři největší letniční směry) nevidíte, co jste učinili, bratři? Vrátili jste se přímo k tomu, co Bůh nenávidí a zničili jste bratrské společenství. Podívejte se na „Assemblies of God. Jsou mezi nimi nejmilejší lidé na světě. Podívejte se na „United Pentecostal Church", z příjemnějšími lidmi se nemůžete potkat v celém životě. To stejné se dá říci o „Church of God". Ale kvůli svým organizacím se hádají a mají mezi sebou roztržky a spílají si vzájemně nejhoršími slovy. Je to ostuda!

Jedno Bůh nenávidí obzvlášť. A to je, když se mezi bratry šíří rozkol. Ano. To dělají organizace. Rozsévají rozkol mezi bratry. My bychom měli tu propast překlenout a říci: „Jsme bratři."

My nejsme rozděleni.
Jsme jedno tělo; jedno v naději a učení
(učení Bible) jedno v lásce.

Tuhle starou píseň miluji: „Kupředu Kristovi bojovníci." Ano.

Na konci Laodicenského období se vrátili zpět ke skutkům. Letniční směr se stal denominací. Budeme sledovat 15. verš a uvidíme, zda to souhlasí. Poznamenal jsem si Zj. 3, 15. Verš 15. v této kapitole říká to stejné: *Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký.*

„Znám tvé skutky." Ukazuje to, že se vrátili zpět ke svému počátečnímu jednání. Odvrátili se od své moci a stali se letničními denominacemi. To vyrozumíváme z 15. verše stejné kapitoly.

Při přechodu těch dvou období, mezi oběma obdobími nikolaitských denominačních učení, obdrželi malou sílu. Když se zformovali luteráni, vrátili se zpět k nikolaitství a dosadili arcibiskupy atd. Potom vystoupil Wesley. Ale v tom období také jmenovali arcibiskupa z Canterbury, stavěli různé oltáře v kostelech a pod.

Zde v letničním období se opět vracejí ke stejné věci, totiž k učení Nikolaitů, se všemi velkými denominacemi. Ale mezi těmi dvěma obdobími On otvírá dveře a dal církvi malou moc, zrovna tolik obživení, že zvedli hlavu a mohou vzhlédnout vzhůru, aby zjistili, kde se nacházejí a obdrželi zjevení.

Je to podobné, jako když někdo dostal k. o. (úder v boxu). Pozvedne pomalu hlavu, otáčí jí sem a tam a rozhlíží se. O tom se mi zdálo poslední noc. Charlie, bylo mi, jako kdybych zastřelil veverku, která spadla z větve. Potom jsem spatřil starou ženu, která na mne byla velice zlá a hrozivě se ke mně blížila. Ta veverka měla kolem krku tenkou bílou šňůrku. Ležel tam malý hoch, několikrát pohnul hlavou, pohlédl na mne a odběhl, jak nejrychleji mohl, zpět do lesa.

Víte, ta stará žena mohla představovat církev, že ano? Ona se pokoušela mne zadržet, ale unikl jsem jí. Ó, bylo jen málo světla, ale dost na to, aby se dalo něco poznat. Jel jsem ulicí, ale ona mne dole chtěla zadržet. Obrátil jsem velice rychle svoji fordku. Za mnou byla cesta; okolí bylo nepřehledné; a já jsem vyrazil tímto směrem. Tak jsem jí unikl.

„Máš jen malou moc. Použij ji k tomu, aby ses nyní, v tom mezičase, skutečně odvrátil od denominací." Pozorovali jste, že se drželi Jeho Slova? Hleďte, jak to jde v tomto verši dále:

Nebo ač máš nevelkou moc, a ostříhal jsi slova mého ...

„Mé Slovo zachoval." Skrze to obdrželi sílu. Obdrželi zjevení. Dostali do rukou Bibli, která se skrze Luthera dostala do tisku. Také ve Wesleyově období obdrželi Slovo a zachovávali je. Když poznali zjevení Ježíše Krista, že se Bůh sám mezi námi zjevil v masitém těle a také vodní křest na **jméno Ježíše Krista,** nechali se okamžitě pokřtít. Ano! Tak obdrželi Jeho jméno. Je to tak jasné, zřetelnější, než když čteme noviny. To nemůžete popřít, neboť zde v Bibli je to napsáno a dějiny to dokazují. Oni obdrželi Jeho jméno. To bylo kolem roku 1908/10/12 přesně v té době, když začal letniční sbor a Duch sestoupil.

... a nezapřels jména mého.

„Nezapřel jsi Mé jméno." To miluji. ON má klíč Davidův, drží Své Slovo a přesazuje vás do Svého království. Jeho jméno bylo zjeveno. Oni vyšli ze sboru, který „sice měl pověst, že žije, ale přesto byl mrtev", a vešli do církve, která obdržela jméno a tím život. Vyšli z té mrtvé formule „Otec, Syn a Duch svatý". Odříkávání „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého" nedává žádný smysl. Je to dáno skrze zjevení. Celá Jeho Kniha je napsána skrze zjevení. To je ono! ON se zjevuje sám.

Řekl: „Křtěte je na jméno Otce, Syna a Ducha svatého." (Mat. 28, 19). Které z těchto jmen chcete použít? Většina trojičních křtí: „Ve jménu Otce, ve jménu Syna, ve jménu Ducha svatého." Tak to ani není napsáno v Bibli. Je řečeno: „Na jméno", v jednotném čísle, ne „na jména". **Jde o jméno Otce, Syna a Ducha svatého.** Nu, dobře. „Otec" přece není jméno. „Syn" není jméno. „Duch svatý" rovněž není jméno. Co je to tedy? Něco bez života. Nejsou to jména, ale mrtvé tituly.

Život Kristův to zjevuje. Petr to pochopil. Stál tam a měl v ruce klíče království nebeského. Nebeské království je v Duchu svatém. On vlastnil klíče k nebeskému království. Jinými slovy: zjevení, neboť Ježíš mu to řekl. Ó bratře, nepoznáváš to? Byl to Petr, který byl požehnán zjevením pravdy. Stál tam a slyšel Ježíše, jak říká: *Proto jděte a učte všechny národy, křtíce je na jméno Otce, Syna a Ducha svatého.*

Petr si byl vědom toho, že měl klíče. Měl zjevení o tom, co to znamená a věděl, že „Otec", ani „Syn", ani „Duch svatý" není jméno. On to jméno znal a řekl: „Tak vás křtím na jméno Pána Ježíše Krista." Amen. To souhlasí.

Poslední kapitola Matoušova evangelia se čte jako milostný příběh. Vím, že vy, dámy, to neděláte; ne, jistě ne. Ale možná, že jste to dělaly, když jste ještě nevěřily, obzvláště vy, mladé dívky a četly byste jen závěr: „Johny a Mary pak žili stále šťastně", potom se vtírá otázka: Kdo byli John a Mary? Je jen jediná možnost se to dozvědět, totiž přečíst si tu knihu od začátku.

V poslední knize Matoušova evangelia, v posledním verši, Ježíš říká: *Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce, Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávat všechno, což jsem koli přikázal vám.*

Když ale „Otec" není jméno a „Syn" není jméno a „Duch svatý" rovněž není jméno, potom byste měli jít na začátek této Knihy, abyste se to dozvěděli. V první kapitole Matoušova evangelia to najdete.

Chtěl bych tuto ilustraci dát, neboť by se mohlo stát, že je tu někdo, kdo to ještě nepoznal. Dejte pozor! Toto je Otec, toto Syn a toto Duch svatý. Dávejte dobrý pozor: Otec, Syn, Duch svatý. Tak to řekl Ježíš v Mat. 28, 19. Toto představuje Otce, toto Syna a toto Ducha svatého.

Toto je tedy Otec Ježíše Krista. Souhlasí to? Nyní budeme číst v Mat. 1, jako milostném příběhu, abychom se dozvěděli, co je tam psáno a kdo to byl, který řekl: *Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého.* První kapitola Matoušova evangelia začíná vypsáním rodů: *Kniha rodu Ježíše Krista syna Davidova, syna Abraha- mova. Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba …*

Tak to jde dále až k verši 18. Začneme veršem 17:

A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte, a od Davida až do zajetí Babylonského rodů čtrnácte, a od zajetí Babylonské-ho až do Krista rodů čtrnácte.

Čtete s sebou? Dobře poslouchejte:

Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria zasnoubena byla Jozefovi, prvé než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.

Je to tu opravdu tak napsáno? Od koho otěhotněla? (Shromáždění odpovídá: „Od Ducha svatého.")

Myslel jsem, tak se to tvrdí, že Bůh byl Jeho Otcem? Jestliže je Duch svatý jinou osobou, než Otec, pak On by měl dva Otce. Co potom máte? Nemanželské dítě. „Ó", říkáte, „to je tisková chyba." Tak dobře.

Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechtěv jí v lehkost uvésti, chtěl ji tajně propustiti. Když pak on o tom přemyšloval, aj, anděl Páně ve snách se ukázal jemu, řka: Jozefe synu Davidův, neboj se přijmouti Marie manželky své; nebo což v ní jest počato, z Ducha svatého jest.

Každá věc má být postavena na základě dvou nebo tří svědků. Duch svatý tedy byl Jeho Otcem. ON ale řekl, že Jeho Otec je Bůh. Kdyby to měly být dvě rozličné osoby, která je potom jeho Otcem? Vidíte, do čeho se sami zapletete? Visíte ve vzduchoprázdnu. Musíte nyní přiznat, že Duch svatý je Bůh sám. Duch svatý je Bůh. Nyní byste měli již jen dva místo tří. Tedy dále:

… nebo což v ní počato jest, z Ducha svatého jest. Porodí pak syna, a nazveš jméno jeho Ježíš; on zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich. Toto všecko pak se stalo, aby se naplnilo, co bylo pověděno ode Pána skrze proroka, řkoucího: Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazveš jméno jeho Emmanuel, kteréž se vykládá: S námi Bůh.

Co bylo Jeho jméno? Kdo tedy jsou John a Mary, kteří pak spolu vždy šťastně žili? Jak zní jméno Otce, Syna a Ducha svatého? Když se Ježíš narodil na zemi, byl On Kristem, Pánem. Když byl po osmi dnech obřezán, dali Mu rodiče jméno Ježíš. Byl tedy Ježíš Kristus, Pán Ježíš Kristus.

ON byl Pán! Když se narodil, byl On Kristus, Pán. Potom dostal jméno „Ježíš". Tak On byl nyní Ježíš Kristus, Pán. Přesně to bylo zjeveno Petrovi. On věděl, kdo byli John a Marie a pochopil, co bylo míněno, když On řekl: „Křtěte je na jméno Otce, Syna a Ducha svatého." Mohlo mu to být zjeveno, neboť Ježíš věděl, že Petr má dar zjevení. On to věděl, neboť mu to bylo již skrze Ducha shora zjeveno.

Jestliže Bůh vidí, že člověk přijímá zjevení shora, potom mu může důvěřovat a používat ho. Potom, je mu to zjeveno. Neboť On řekl, že to nikdo nemůže zjevit, jen Otec. To může jen Bůh. ON věděl, že Petr byl ve spojení s Duchem.

Petr měl zjevení, proto vystoupil a řekl: *„Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů."*

Jen pár dnů předtím Ježíš řekl Petrovi ohledně zjevení, kým On byl: „Na této skále chci postavit Svoji církev a brány pekla ji nepřemohou." Jemu pak On řekl: „Nyní říkám tobě: Ty jsi Petr … JÁ ti chci dát klíče království nebeského." Ó, „JÁ ti chci dát klíče království nebeského a co na zemi svážeš, to bude v nebi svázáno, a co na zemi rozvážeš, to také v nebi bude rozvázané."

O letničním dni, při zasvěcování církve, deset dní poté, co Ježíš řekl: „Křtěte je na jméno otce, Syna a Ducha svatého," povstal Petr, neboť poznal skrze duchovní zjevení, že Otec, Syn a Duch svatý není žádné jméno. Nikdo to také neučil až do katolického období a **každá osoba, která byla pokřtěna ve jménu „Otce, Syna a Ducha svatého", je skutečně pokřtěna na katolickou víru, ale ne křesťanským křtem.** Onen zbytek to nikdy neudělal.

O letnicích byli všichni naplněni Duchem svatým, mluvili v jazycích a chovali se jako opilí. Také byli opilí – zpiti „novým vínem", novým vínem, které přišlo s nebe, z Kanánu nahoře. Když všichni jásali, velebili a tak si počínali, povstal v jejich středu Petr a řekl: „Tito muži zde nejsou opilí, jak si to myslíte, zde se naplňuje zaslíbení proroka Joele: JÁ vyliji Svého Ducha."

Tedy se ptali: „Co máme činit, drazí bratři?" To je ta otázka. „Jak to obdržíme? Kdo má ty klíče?"

„Pojď sem, Šimone! Ty máš klíče! Vytáhni je! Co řekneš?" Myslete na to! Ježíš Kristus řekl: „Co na zemi svážeš, to bude svázáno v nebi a co na zemi rozvážeš, bude v nebi rozvázáno." Jestliže je Bohem, musí dodržet Své slovo.

Vy katoličtí kněží, ukažte mi nyní vaše odpouštění hříchů!

Jeden katolický kněz mi kdysi řekl: „Neřekl Ježíš: Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny."?

Odpověděl jsem: „To řekl."

„Komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy."?

„Ano!"

Tedy: „Komu je odpustíte, tomu jsou odpuštěny. Komu je neodpustíte, tomu nejsou odpuštěny."

Odpověděl jsem: „Přesně tak to řekl."

Ptal se: „Nedal snad Kristus moc Své církvi, a my přece jsme Jeho kostel, odpouštět na zemi hříchy?"

„To jistě udělal", odpověděl jsem. „Jestliže jim odpustíš, jak to oni učinili tehdy, pak s vámi souhlasím." Pokračoval jsem: „Jak jim oni odpustili? Uložili jim nějaké pokání nebo něco podobného, jako to děláte vy? Ne, můj pane. Petr řekl: ‚Pokání čiňte!' Tady je ten klíč! ‚Čiňte pokání a dejte se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů, potom přijmete dar Ducha svatého'. Ten klíč otevřel na zemi a otevřel v nebi. To je ono!"

Ze stejného důvodu dal Pavel následující otázku těm, kteří byli pokřtěni stejným mužem, jenž pokřtil Ježíše, když se s nimi setkal: „Přijali jste Ducha svatého potom, co jste uvěřili?"

Odpověděli: „Ne, ani jsme neslyšeli, je-li Duch svatý zde."

Ptal se jich: „Na co …?" Podívejte se na to řecké slovo, to znamená: „Jak jste byli pokřtěni?"

Oni odpověděli: „Křtem Janovým."

Tedy řekl: „To již neplatí. Nebesa jsou proti tomu uzavřena. Musíte přijít a být pokřtěni na jméno Ježíše Krista."

Když to slyšeli, nechali se ještě jednou pokřtít a sice na jméno Ježíš Kristus. Potom na ně položil Pavel ruce, Duch svatý na ně sestoupil a oni mluvili v jazycích a prorokovali.

Ó bratře, tak se dostaneme zpět k začátku. To jsou ty otevřené dveře, které se zde otevřely. Souhlasí to dokonce geograficky. Večerní světlo svítí. Na to odkazují všechna biblická místa.

Mohli bychom o tom mluvit celé hodiny, ale zbývá nám již jen 15 minut, abychom probrali asi 35 různých bodů. Probereme je zítra ráno, nestihneme-li to dnes večer.

Čtěme dále:

… a žádný jich nemůže zavříti. Nebo ač máš nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého a nezapřels jména mého.

Tady to máme! „Mé jméno nezapřel." To jméno bylo zjeveno. Oni se vzdálili od staré mrtvé Sardinské denominace a vešli do živé církve.

Dejte pozor, co je psáno v 9. verši. To je velice závažné.

Aj, dávám z zběři satanovy ty, kteří se praví býti Židé, a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, že přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma, a poznají, že jsem já tě miloval.

S tím bychom vystačili na celý večer. Co jsou? Sledujte to! ON k nim mluvil, po dlouhém čase znovu poznali Jeho jméno, vešli otevřenými dveřmi, Ježíšem Kristem, přijali Slovo života a byli naplněni Duchem svatým. A nyní On hovořil o synagoze satanově.

Můj bratře, vraťme se zpět ke Zj. 2, 13, k Pergamonskému období církve. Tam bych vám chtěl ukázat, oč se zde ve skutečnosti jedná: o denominace. *Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova ...*

Tady to je! Tam se nikolaitský sbor stal denominací. Dejte pozor, chci vám ukázat, že tato synagoga byla kostel, denominace. Ó bratře! Synagoga satanova! To znamená, že skutky denominací jsou od ďábla. Toto se netýká křesťanů, kteří se nalézají v nich, nýbrž denominací samotných.

Sledovali jste to? ON řekl: „Jsou to lidé, kteří si říkají Židé, ale nejsou jimi, lžou." Přemýšlejte, ke komu mluví tento velký anděl. K poslední církvi, která prošla otevřenými dveřmi mezi těmi dvěma církvemi.

Kdo poučoval první období církve? Pavel. Přečtěme Řím. 2, 29, abychom zjistili, co je Žid, abyste měli jistotu, že to není moje vlastní představa.

Ale ten jest Žid, kterýž vnitř jest Židem, obřezání maje srdečné v duchu, a ne podle litery; jehož chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

Kdo je Žid? Duchem svatým naplněný křesťan. „Vím, že o období posvěcení říkáte, že byste přijali Ducha svatého. Ale já jsem to nikdy neřekl." Oni tvrdí, že mají Ducha svatého, aniž by jim následovala znamení, ale On řekl: „Jsou to lháři." Neboť: „… tato znamení budou následovat těm, kteří věří." Nemůžete z Něho udělat lháře. Ó bratře! Ono vás to oslňuje!

Aj, dávám z zběři satanovy ty, kteří se praví býti Židé (kteří se prohlašují za Duchem naplněné křesťany; ze synagogy, z organizace, kteří říkají, že by přijali Ducha svatého a udělali z toho organizaci. K tomu ještě nepřijali ani to zjevení! Já říkám těm, kteří tvrdí, že jsou Židé, eventuálně křesťané, ale nejsou jimi, nýbrž lháři)*: Aj, způsobím to, že přijdou, a budou se klaněti před nohama tvýma a poznají, že jsem já tě miloval."*

Zde bychom mohli začít s tématem zítřejšího dopoledne: „Bláznivé panny." Můžete to vidět? Kdy se to stane? Na konci času. Když vyšli, byli ospravedlněni skrze víru, jak to kázal ve své zvěsti Luther. Prožili také posvěcení, ale nepoznali „otevřené dveře". Chápete to? Byli ospravedlněni vírou na základě Lutherovy zvěsti a ve Wesleyově období posvěceni.

Mnozí z těch drahých Nazarejských, Poutníků svátosti, metodistů atd., vedou dobrý, čistý život a míní, že mají Ducha svatého. Když ale slyší někoho mluvit v jazycích a pod., posmívají se a veselí se nad ním a říkají, že je to od ďábla. Bratře, ty jsi zpečetil své zatracení, jestliže to děláš. Rouhal jsi se tím Duchu svatému, což nikdy nebude odpuštěno.

„Ó", říkáte, „patříme k ‚First Church'." Nezajímá mě, ke kolika sborům patříte, to nemá nic společného se Slovem Božím, ke kterému se nesmí nic přidávat a nic od něho ubírat.

Satanovy synagogy! Doufám, že jsem vás nezranil. Něco takového neříkám rád, ale nutí mě k tomu něco ve mně. Nevím, proč to dělám. Víte, že bych to nechtěl dělat. Cítím se mizerně, když říkám něco takového, ale musím to dělat. Vede mne k tomu něco ve mně.

Vždycky jsem nenáviděl kárat ženy. Když žena pláče, cítím se strašně. Nechtěl bych ženy napravovat, ale něco ve mně je, co mne nutí to dělat. Nemorální ženy nesnáším. Něco ve mně mne k tomu nutí. Je to Duch svatý.

Hledím do Slova a myslím: „Pane, jestliže se mýlím, pak mi to ukaž! Nedovol mi dělat něco jen proto, abych to dělal, já miluji ty lidi. TY to víš. Nedovol mi nikoho urážet. Ó Bože, Ty víš, že to nechci dělat."

Potom začne Duch svatý působit a řekne: „Stůj na Slově, drž se ho pevně, drž se jen Slova!"

Já jsem odpověděl: „Ano, Pane, Ty jsi můj nejlepší přítel. TY jsi můj jediný nejlepší přítel, který mi pomůže, když můj život pomine. Proto se Tě pevně držím, ó Pane."

Tak to je se mnou. Nechci vás zraňovat. Prosím, nechápejte mne špatně, jestliže s organizacemi a jim podobným jednám tvrdě. Celý svůj život, ještě než jsem o tom věděl, jsem proti tomu bojoval. Nikdy jsem tomu nevěřil, k žádné jsem se nikdy nepřipojil. Ano! Dík Bohu, který mne od toho zdržoval.

Aj, dávám z zběři satanovy ty, kteříž se praví býti Židé, (kteří tvrdí, že jsou Duchem naplněni)*, a nejsou, ale klamají. Aj, způsobím to, že přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma …"*

Víte ještě, co se stalo, když se těch deset panen probudilo? Jak jsou označeny? Bylo jich deset, co vyšly vstříc Ženichovi. Je to tak? Pět bylo moudrých a měly olej v lampách. Kolik vás ví, co v Bibli představuje olej? Ducha.

Nemůže se říci, že jedny byly posvěceny a druhé ne. Všechny byly posvěceny. To byly všechny. Pět ale bylo dost moudrých – měly moudrost zjevení – aby nalezly otevřené dveře a byly naplněny Duchem svatým. Měly olej ve svých nádobkách, ty druhé ne. Když se všechny probudily, přišly bláznivé k moudrým a prosily: „Dejte nám z vašeho oleje Ducha svatého! Přenechejte nám něco!"

„Je mi líto, sestro, vystačí to jen pro mne. Mně nic nezbývá. Promodli se."

Zatímco si šly obstarat olej, přišel Ženich a ty, které byly připraveny, vešly na svatební hostinu. Ostatní zůstaly vně a půjdou skrze veliké soužení. Hned uvidíte, že musí projít velikým soužením. OĘtom budeme mluvit zítra, neboť věřím, že bude lépe s tím vyčkat, jinak se moc opozdíme.

Podívejme se dále. Ukázalo se, že jsou lháři, neboť neměli Ducha svatého. Ještě něco, zatímco jsme tu pospolu: Jak jsem řekl již včera večer, byl Jidáš Iškariotský synem zatracení (Jan 17, 12). Jidáš se jako syn zatracení narodil. Ježíš Kristus se narodil jako Syn Boží. Bůh bydlel v Kristu. Souhlasí to? Satan bydlel v Jidášovi. Jestliže Kristus, Syn Boží se ve Své proměně v člověka narodil jako Syn Boží, potom satan se vtělil do syna zatracení.

Sledovali jste to: on se připojil k Ježíšovi a stal se jedním z nich. Bylo to proto, aby v církvi mohl v každé době svádět. Ježíš mluvil o synagoze satanově. Ó, zranilo vás to? Oni jsou synagogou satanovou. Je to Jidáš, který předstírá, že je křesťan.

Co bylo pro Jidáše hlavní věcí? Peníze. Tím rozhodujícím při mnohých věcech jsou dnes peníze. Vidíte, „Assemblies of God" staví budovu za šest milionů dolarů a učí, že Pán brzy přijde. Říká se: „Bomby jsou již připraveny, aby nás zničily!" Ale zároveň staví budovu za šest milionů dolarů! Ó běda! Jsou bohatí a v ničem nemají nedostatku. Tím se budeme zabývat zítra ráno, dá-li Pán.

Pozorujte, jak veliké jsou ty kostely a organizace. Ukládají své peníze a stávají se multimiliardáři. Jsou finančními podnikateli, kteří si vzájemně půjčují peníze a podobně. Mluvíme o křesťanských společnostech. Bratře, mně to nezní apoštolsky.

Petr řekl: „Zlato a stříbro nemám; ale co mám, to ti dám …" Tohle mi dejte a peníze si nechte. „Stříbro a zlato nemám; ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista …" Měl zjevení: „Ve jménu Ježíše Krista z Nazaréta: vstaň a choď!"

Zjišťujeme tedy, že patřili k synagoze satanově. Jak to mohlo být? Hleďte na Jidáše! V době, kdy vystoupil Ježíš, se objevil Jidáš. Napadlo vás to? Když Ježíš zem opustil, zmizel i Jidáš. Přibližně ve stejné době, když začal působit Duch svatý, se vrátil také Jidáš – duch antikristův, aby působil v dětech neposlušnosti, které se nestarají o Bibli, ale o denominace. Udělali si synagogu. Ježíš řekl, že to byla synagoga satanova, která již tehdy započala svou činnost. Jak to začalo? Skrze organizaci. To stejné se stalo tady. Synagoga satanova! Porozuměli jste tomu?

ON je nazval „synagogou satanovou"; tvrdili, že jsou naplněni Duchem. Jak to mohli říkat?

Když byl na zemi Jidáš, potkal se s Ježíšem. Složil svědectví, že věří v Ježíše a stal se pokladníkem, staral se o peníze. Souhlasí to? To víte všichni. Jestliže tedy věřil v Ježíše, pak zřejmě přijal ospravedlnění. Je to tak? V Řím. 5, 1 čteme: *„Ospravedlněni tedy jsouce z víry …"*

Za to se Ježíš modlil v Jan. 17, 17: *„Posvětiž je v pravdě své, slovo tvé pravda jest."* ON byl Slovo.

ON jim dal moc nad nečistými duchy; aby vyšli, měli shromáždění s uzdravováním, vymítali ďábly a mohli vykonávat všechny druhy divů. Když se vrátili zpět, byl Jidáš mezi nimi. Sledujte to

nyní, Nazarejští a metodisté. Oni se vrátili radostní, jásali a chválili Boha, že dokonce ďáblové jsou jim poddáni. Ale Ježíš jim řekl: „Neradujte se z toho, že jsou vám ďáblové poddáni; více se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi do Knihy života!"

Jen si pomyslete, Jidáš byl mezi nimi. Samotně tím mohl církev podvést. Šel dlouho s sebou, ale když to směřovalo k letnicím, ukázal svou pravou tvář. Stejné učinil při luteránech, metodistech, Nazarejských, církvi Boží a všemi ostatními. Oni šli až do posvěcení, ale když přišel křest Ducha svatého s mluvením v jazycích, znameními a divy, pak to odmítli.

Oni se za vás postaví, jedná-li se o Boží uzdravení. Přirozeně. Jidáš dělal totéž. Ale dnes se označuje jako shromáždění s uzdravováním mnohé, co potkáte na ulici. Stojí tu dvě hodiny a vyhrožují: „Vaše úroda shoří, jestliže tento večer nedáte za každého šedesát dolarů." Děje se všechno možné tohoto druhu. To je od ďábla. Úplně jistě. Věř z celého srdce v Boží uzdravení, ale takovýto způsob je absolutně od ďábla. Nehledím na to, kolik toho můžete udělat nebo kolik je tu Jidášů, kteří také vyhánějí ďábly.

Ježíš řekl: „Mnozí v onen den přijdou a řeknou: ‚Pane, Pane, zdali jsme ve Tvém jménu neprorokovali a nevyháněli zlé duchy v síle Tvého jména a nečinili mnohé divy?‘ A potom jim odpovím: ‚JÁ jsem vás nikdy nepoznal; odstupte ode Mne činitelé nepravosti‘."

Ó bratře, těsná je brána a úzká cesta, a je jen málo těch, kteří ji naleznou. Mluvíme o nich, neboť v tomto posledním období jich bude jen málo. Prosím, přijměte to, moji bratři. Nemyslete si, že tu jen tak stojím. Pokud jde o mne, sám bych mohl přistoupit na kompromisy a říci: „Rozhodneme se pro ‚Assemblies of God‘ nebo pro jiné hnutí. Připojíme se k nim a půjdeme s nimi." Ale ó bratře, běda mi, kdybych to dělal! Běda mi! Budu se varovat toho. Bůh by mne poslal do pekla, kdybych to dělal. Jistě. I kdybych musel své svědectví zpečetit svým životem, neudělal bych to, neboť je něco ve mně. Nemohl bych nic jiného udělat v tomto světě. Vím, že toto je pravda. Musím stát za tou pravdou. A za tím stojí Bible. Organizace jsou proti tomu, ale Bible dosvědčuje, že to souhlasí. Každé lidské slovo je lež a Jeho je pravda. To je pravda. To je ono. Zůstávejte na tom.

Aj způsobím to, že přijdou a budou se klaněti před nohama tvýma a poznají, že jsem tě miloval. A poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteráž přijíti má na všechen svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.

Chci vám ukázat, že toto se netýká času metodistů, o němž nyní mluvíme. Je to ten přechod. Jste připraveni ještě dále naslouchat? Potom slyšte! Poněvadž jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i já tebe (malý zbytek) ostříhati budu od hodiny pokušení. Pro církev nastane čas, kdy budete muset patřit k některé z těchto organizací anebo budete trpět, bratři. Buďto budete organizováni a přijmete znamení šelmy, anebo zaujmete svůj postoj. Vy se zorganizujete nebo vstoupíte do denominace, což bude znamení šelmy. Je to bojkot.

Pokušení přijde na obyvatele země.

Aj, přijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.

Toto velké pokušení, hodina pokušení, která přijde na celou zemi, vústí do soužení. To hned uvidíme. Ve dnech Wesleye se soužení nedostavilo. V jakém se nacházíme období? Co jsou ty otevřené dveře před námi? Ony se otevřely mezi posledním a obdobím Laodicenským, ve kterém právě jsme. Také toto malé místo zde bylo v posledních 35-40 letech pro lidi otevřenými dveřmi, kterými mohli vejít. Bůh vyvede zbytek ven a zapečetí ho. Ostatní budou pokračovat dále a budou vlažní, takže On je bude muset vyplivnout z úst. Dílo bude ukráceno. Církev-Nevěsta půjde vzhůru, a dovnitř vejde antikrist, aby zničil. Všechno je dokonalé a všechno souhlasí s Biblí.

Objeví se i bláznivé panny. Zde je dokázáno, že poslední hnutí v církevních obdobích se vrátí zpět k původním letnicím. Ostatní půjdou do velikého soužení, které nastane, ale za času Wesleye nebylo.

V 11. verši se dočítáme o koruně života: *Aj, přijdu brzy. Drž se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.*

Co znamená koruna? Koruna svědčí o tom, že nad něčím panujete. Jste korunováni jako král. Jsme synové Boží, korunováni věčným životem. Naším panstvím je země. ON z nás udělal krále a kněží Boží. Souhlasí to? Tak to je.

Hleďte na Nový Jeruzalém. Králové země do něho přinesou svoji slávu. Ó, to je nádherné. Jestliže to chcete přijmout! Vidíte, budou zářit jako hvězdy v koruně. Daniel 12 to nádherně popisuje. Možná, že to ještě můžeme přečíst.

Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas soužení, jakého ještě nebylo, jak jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize. Tu mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak k pohanění a k potupě věčné. Ale ti, kteří jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteří ke spravedlnosti přivádějí mnohé, jako hvězdy na věčné věky.

Ó bratře, to je tvá koruna, nádherná koruna věčného života. Koruna věčného života.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjde již více ven!

Pospíšíme si, neboť čas jsem již přetáhl. Ale zítra ráno můžete spát déle. Maminky, nechte je spát déle. Vstaňte vy, neboť pro otce je vstávání tak jako tak těžké. Potichu vstaňte, uvařte mu kávu a on bude mít dobrou náladu.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého … Jste schopni ještě chvíli naslouchat? Já vím, je horko; i tady, kde stojím, je teplo.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého …

Sloup, základ v chrámě, v domě Božím. V chrámě Mého Boha nebo v domě Mého Boha. Sloup je součástí základu. Jsou to ti, kteří slyšeli Slovo, vzali si je k srdci a vrátili se zpět k základu.

Čtěme z Ef. 2, 19. Abychom správně rozpoznali věci počátku, musíte se vrátit k Efezskému sboru. Tam působil Pavel a založil první sbor. Zjistíme, kde se nacházíme. Dobře, podívejme se, co tehdy bylo míněno tím základem a co o tom řekl Pavel prvnímu církevnímu období.

Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží, vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus. Na němž všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v Pánu. Na kterémž i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.

Všichni vešli skrze Ježíše, Dveře. *Kdo zvítězí, učiním jej sloupem.* Jinými slovy on se stane součástí základu. „Co Já mu dám? Od začátku do něho ukládám učení apoštolů a proroků a dám mu zjevení." Co o Něm říkali proroci? ON je Nádherný, Rádce, Síla, Otec věčnosti, Kníže pokoje. To říkali apoštolové a proroci. „Kdo přemůže všechny synagogy satanovy, osvobodí se a projde branou, učiním ho sloupem a postavím zpět na základ Mého Slova v domě Mého Boha."

„JÁ je postavím jako sloup do základu, kde zůstanou v naprostém souladu se Slovem Božím." To miluji, bratře. To je dobré. Možná, že se chovám zvláštně, ale já se cítím velice dobře.

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjde již více ven …

Co to znamená? **Jestliže je sloupem, pak již nemůže vyjít ven. Patří k Nevěstě.** To souhlasí.

Pavel učil v prvním církevním období v Efezu od doby apoštolů. Nu, okamžik. Jestliže se stanete sloupem … K tomu bych měl ještě jiné biblické místo, které bych vám chtěl sdělit, než budeme dále mluvit o Nevěstě. Jestliže se stanete sloupem, pak musíte zpět k původu, k období, když učil Pavel v Efezu. Pavel, anděl Efezského sboru, na počátku církve položil základ a poučoval je. Když byli pokřtěni jinak, než na jméno Ježíše Krista, tak se museli nechat pokřtít znovu. To si můžete přečíst ve Sk. 19. V Gal. 1, 8 je psáno: *Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý buď.*

Oni patřili k Nevěstě a nalézali se v chrámě. My jdeme do Zj. 7, abychom zjistili, zda byli Nevěstou. Nejprve čteme o zbytku Izraele, o sto čtyřiceti čtyřech tisících.

Začneme hned 9. veršem. Tam je popsané letniční shromáždění. První část kapitoly se týká Izraele, sto čtyřiceti čtyř tisíců, kteří budou zapečetěni. O tom budeme mluvit zítra.

Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, který nemohl nikdo sečíst …

Pamatujte si to! Až do 8. verše se to vztahuje na Izrael, chrámové služebníky. Bude-li Pán chtít, budeme o tom mluvit zítra ráno.

Vidíte, ze všech dvanácti kmenů budou zapečetěni. Dohromady sto čtyřicet čtyři tisíc. To se týká dětí Izraele. Jan je všechny poznal, neboť byl Žid.

Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný nemohl sečísti ze všech národů a pokolení a lidí a jazyků, oni stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečeni jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich.

To jsou ti, kteří zemřeli, byli roztrháni lvy atd. Neboť z evangelia Ducha svatého neustále kape krev. Tisíce a tisíce malých dětí, jimž byly na ulicích rozráženy hlavy, tam stojí, bíle oblečeny s palmami v rukou.

A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka. A všichni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli před trůnem na tváře své, a klaněli se Bohu.

Poslyšte, nemyslíte, že je to letniční shromáždění?

Řkouce: Amen. Požehnání a sláva a moudrost, a díků činění a čest, a moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.

Není to jako táborové shromáždění?

I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito oblečení v bílé roucho? A odkud přišli?

Jako Žid těch dvanáct kmenů znal. Ale kdo jsou tihle? Odkud přicházejí? Jsou oblečeni v bílých rouchách. Odkud přicházejí? Nejsou z pokolení Benjamina ani jiných kmenů. Jan to nevěděl.

I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: to jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení, a umyli roucha svá, a zbílili je v krvi Beránkově. Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastěňovati je bude. (Dříve možná trpěli hladem.) *Nebudou lačněti více, ani žízniti více, a nebude bíti na ně slunce, ani žádné horko. Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a dovede je k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.*

Tam je On. Tam je Nevěsta. Jak nádherné – Nevěsta!

Pozorujme, co On zde říká, abychom to nepropásli. Ve Zj. 3, 12 je psáno:

Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjde již více ven.

Nevěsta tam stojí s Ženichem. Ó, kdybychom měli čas to probrat! Mám to připravené pro tu knihu. Ve Zjevení je psáno, že králové země do něho zanesou svoji slávu. To je nastíněno pokolením Lévi, kterému všechna ostatní pokolení dávala desátky. Od jednoho novoluní ke druhému, od jedné soboty ke druhé tam chodí, aby se klaněli. Jaký to bude den!

Nu dobře. ... *učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjde ven; a napíši na něm jméno Boha svého* ... Jaké je to jméno Boží? Ježíš. Jestliže si to chcete pamatovat, je to Ježíš.

V Ef. 3, 14 je psáno: *Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje.* (Něm. př. Bible: *Proto svá kolena skláním před Otcem; od něhož každé otcovství, které je na nebi a na zemi, nese Jeho jméno*.) Podle Jeho jména je všechno na nebi a na zemi nazváno.

... a napíši na něm jméno Boha svého, a jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma sestupujícího s nebe od Boha mého ...

Nevidíte to? Všechno je sjednoceno pod stejným jménem. Jestliže to jen můžete pochopit. „JÁ na něm napíši jméno města Mého Boha …"

Město! Dále On říká, které je ten Nový Jeruzalém. Vidíte, Nový Jeruzalém! „JÁ na něm napíši jméno Nového Jeruzaléma." Církev-Nevěsta je s Novým Jeruzalémem totožná Kdo z vás to ví? Církev-Nevěsta je Nový Jeruzalém. Věříte tomu? Přečteme k tomu Zj. 21. Bible říká, že všechno má být zkušeno a dokázáno.

Potom jsem viděl nebe nové, a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pominula, a moře již nebylo. A já Jan viděl jsem město svaté Jeruzalém nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.

Nový Jeruzalém je církev z národů, Nevěsta. Nevěsta je z národů a nese jeho jméno. ON si vzal lid z národů z důvodu Svého jména. Nevěříte-li tomu, pak si přečtěte Sk. 15, 13. Přečtěme si to společně:

A když oni umlkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratři, slyšte na mne. Šimon teď vypravoval, kterak Bůh poprvé popatřil na pohany, aby přijal lid jménu svému.

Tím bych chtěl ukončit. Závěrem bych chtěl říci, že je to On:

... a napíši na něm jméno Boha svého, a jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma ...

Všechno je to stejné: Ježíš, Ježíš, Ježíš.

Po svatební hostině s Ježíšem je Nevěsta Jeho ženou. V této budově jsou dnes večer milé ženy. Ale jedna z nich je moje. Má moje jméno. Doufám, že jste to pochopili. Ona má mé jméno. Tak je to s Jeho Nevěstou.

... a napíši na něm jméno Boha svého, a jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma sestupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové.

Na to bych nechtěl nyní blíže zacházet. Sledujte to! „ON" je v jednotném čísle. Přečtěme ještě pro okamžik Zj. 2, 17:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, které žádný neví, než ten, kdož je přijímá.

Milujete Ho? Není nádherný?

Miluji Jej, miluji Jej,
toho drahého Božího Beránka,
který mne miloval a zemřel za mne
na kříži Golgaty.

Mám to rád, po ostrém kázání zpívat v Duchu. Vy také? Ó, jak to miluji, být v Duchu! Slovo padlo dovnitř, potřebuje jen vlhkost chvalozpěvu a začne růst. Ó, milujete Ho? Pozvedněme ruce a zpívejme:

Miluji Jej, miluji Jej …

Ó, skloňme své hlavy a řekněme: Otče, milujeme Tě, milujeme Tě. Ó, jak velice Tě milujeme! Jsme Ti tak vděčni, Pane. Ó, naše ubohá lidská srdce nemohou vyjádřit, co pociťujeme, Pane. TY jsi nás umyl ve Své vlastní krvi. My jsme zde cizinci, Pane. Jednou jsme milovali věci tohoto světa a byli jsme do nich zapleteni. TY jsi ve Své milosti sestoupil, vztáhl jsi Svoji milostivou ruku k nám a z té špíny hříchu, ve které jsme byli, jsi nás vytáhl. TY jsi nás vyvolil, obmyl, očistil a vložil do nás nového ducha a dal jsi nám cit pro věci, které přicházejí shora. Jak Tě milujeme, Pane!

V tomto svůdném období pro nás, ó Pane, nic jiného ve světě není. Nic nám ve světě nezbývá. Nacházíme se na konci času. Z Bible vidíme, že ta období jsou u konce. Jsme na konci. Všechno spěje ke konci. Již to nebude dlouho trvat, než přijde Ježíš.

Ó Bože, zapal naše srdce. Nenech nás tiše stát. Přemýšlím o tom, co by dělal ten velký apoštol Pavel, kdyby dnes večer byl tady a viděl ty věci, jak jsou. Již před rozedněním by byl ve vězení, neboť by všude lidem říkal: „Připravte se na příchod Pána."

Pane, v této hodině jsou mnozí nemocní. Zde leží kapesníky a prosby. Prosím, uzdrav všechny, Otče. Víme, že je to část Tvé služby, kterou jsi potvrdil jako neomylnou pravdu. Znamení následují věřícím. Od Pavla si brali kapesníky a zástěry a kladli je na nemocné. Nečistí duchové z nich vycházeli a oni byli uzdraveni, neboť ti lidé věřili v živého Boha. Daruj to dnes večer, Otče. Předávám je Tobě, skrze Ježíše Krista.

Pane, nyní se modlím: vezmi naše duše do Svých rukou. Obmyj nás, uzpůsob nás, neboť stojí psáno, Ty vezmeš domů církev bez poskvrny a vrásky. Nechť oheň Ducha svatého všechnu nečistotu a poskvrny vyhladí. Jsme připraveni pro příchod Syna člověka.

Otče, prosíme, aby nyní na nás spočinulo Tvé požehnání. Buď s námi v tomto klanění, Otče. My Tě ctíme. Dnes večer se pozdvihujeme a dáváme Ti svá srdce. Amen.

****